

20 Δεκεμβρίου, 1996

[ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

O. DEMETRIADES ESTABLISHMENT LIMITED,

Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΕΦΟΡΟΥ ΕΠΙ ΤΟΥ ΦΟΡΟΥ ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΟΣ ΚΑΙ
ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση.

(Υπόθεση Αρ. 1043/95)

Φορολογία — Φορολογία εισοδήματος — Η υποχρέωση τεκμηρίωσης των διεκδικήσεων του φορολογουμένου από τον ίδιο — Συνέπειες παράλειψης — Περιστάσεις επιβολής της φορολογίας και μη χορήγηση εκπτώσεων στην κριθείσα περίπτωση.

5

Οι αιτητές αμφισβήτησαν την νομιμότητα σειράς φορολογιών σε βάρος τους.

10

Το Ανώτατο Δικαστήριο, απορρίπτοντας την προσφυγή, αποφάσισε ότι:

15

Δεν διαπιστώνεται λόγο ακυρότητας της προσβαλλόμενης απόφασης. Ούτε η αγόρευση των αιτητών ούτε η επιστολή που απέστειλαν εκκρεμούσας της προσφυγής μπορούσε να αναστρέψει τη πορεία που τροχοδρόμησε η αγνόηση της πρόσκλησης του Εφόρου για παροχή στοιχείων και πληροφοριών. Είναι πάγια νομολογημένο πως αποτελεί ευθύνη του φορολογουμένου η τεκμηρίωση των διεκδικήσεών του και εδώ οι αιτητές παρέλειψαν να προσκομίσουν ακόμα και τα στοιχειωδέστερα. Η θεώρηση των καταθέσεων του συμβούλου ως εισοδήματος των αιτητών και η απόρριψη των ενοικίων, των εξόδων αυτοκινήτου, της προμήθειας και των εξόδων διαχείρισης, ήταν εύλογα επιτρεπτή. Όπως εύλογα επιτρεπτή ήταν και η χρησιμοποίηση της κρίσης του Εφόρου ως προς τα τελευταία. Θέμα, για το οποίο δεν

20

προωθήθηκε κάποιο ειδικό επιχείρημα. Ενόψει του Άρθρου 12(1) του Περί Φορολογίας του Εισοδήματος Νόμου, ορθά απορρίφθηκε και η διεκδίκηση για κεφαλαιουχικές εκπτώσεις, αφού τα ακίνητα στα οποία αφορούσαν, δεν ανήκαν στους αιτητές. Το γεγονός ότι οι αιτητές φορολογούνταν για τα ενοίκιά τους δεν μπορούσε να διαφοροποιήσει αυτή την πραγματικότητα, που εξέβαλλε την περίπτωση από το πλαίσιο του Άρθρου 12(1) αφού αυτά, και κατά τις δηλώσεις τους άλλωστε, εισπράττονταν από αυτούς και αποτελούσαν δικό τους εισόδημα.

5

10

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Σκαρπάρης v. Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 1004, 15

Ζαχαροπλαστικές Επιχειρήσεις "Οκάπι" Λτδ v. Δημοκρατίας (1990) 3 Α.Α.Δ. 2312,

Ζαχαροπλαστικές Επιχειρήσεις "ΟΚΑΠΙ" Λτδ v. Δημοκρατίας (1995) 20 3 Α.Α.Δ. 48,

Ιωνίδης v. Δημοκρατίας (1996) 4 Α.Α.Δ. 116,

Loizou and Another v. Republic (1987) 3 C.L.R. 1402. 25

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης του Εφόρου Φόρου Εισοδήματος με την οποία απέρριψε αριθμό διεκδικήσεων των Αιτητών και θεώρησε ως εισόδημά τους τις καταθέσεις συμβούλου τους και τρίτον, περιόρισε και επέβαλε τόκους σε σχέση με χρεωστικά

30

Γ. Χαραλαμπίδης, για τους Αιτητές.

35

Γ. Λαζάρου, Δικηγόρος της Δημοκρατίας Α΄, για τους Καθ' ων η αίτηση.

Cur. adv. vult.

40

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ, Δ.: Ο Έφορος Φόρου Εισοδήματος, με την επιστολή ημερομηνίας 21 Σεπτεμβρίου 1995, σε σχέση με τα φορολογικά έτη 1980 - 1991,

(α) απέρριψε αριθμό διεκδικήσεων των αιτητών,
(β) θεώρησε ως εισόδημά τους τις καταθέσεις συμβούλου τους, και
(γ) περιόρισε και επέβαλε τόκους σε σχέση με χρεωστικά υπόλοιπα τρεχούμενων λογαριασμών των διευθυντών τους.

5

Προσβάλλεται η απόφαση σε σχέση με τα θέματα των παραγράφων (α) και (β) ανωτέρω, για τα φορολογικά έτη 1982 - 1991. Η παράγραφος 6 των γεγονότων της προσφυγής αναφέρεται και στο "ποσοστό του τόκου" που επεβλήθη αλλά πρέπει να θεωρηθεί
10 ότι εγκαταλείφθηκε αυτός ο ισχυρισμός αφού δεν αναπτύχθηκε οποιοδήποτε επιχείρημα προς στήριξή του.

Ανεξάρτητα από τα επί μέρους, οι αιτητές εισηγήθηκαν ως λόγο ακυρότητας για όλα τα φορολογικά έτη την, κατά την αντίληψή τους, επιβολή τελικής φορολογίας χωρίς να είχε προηγηθεί αναθεωρητική φορολογία ώστε να τους παρεχόταν η δυνατότητα υποβολής ενστάσεων. Οι καθ' ων η αίτηση παραπέμπουν στον φάκελο και προκύπτει από αυτόν πως η εισήγηση των αιτητών στερείται πραγματικού ερείσματος. Είχαν υποβληθεί ενστάσεις για όλα τα επίδικα φορολογικά έτη.
15
20

Με επιστολή ημερομηνίας 28 Μαρτίου 1995, ο Έφορος ζήτησε στοιχεία και πληροφορίες σε σχέση με τα σημεία της αμφισβήτησης. Αναφορικά δε με διεκδικηθέντα "έξοδα διαχείρισης", τα οποία κατ' ισχυρισμόν καταβλήθηκαν προς την εταιρεία Ο. Demetriades and Co Ltd, ο Έφορος ζήτησε διευκρινίσεις ως προς τον τρόπο υπολογισμού τους από την πιο πάνω εταιρεία. Οι αιτητές δεν ανταποκρίθηκαν ούτε δόθηκε στον Έφορο οποιαδήποτε πληροφορία ή στοιχείο μέσα στην προθεσμία που τάχθηκε.
25
30
35
Αναθεωρήθηκε τότε και η φορολογία για τα έτη 1989 - 1991 αλλά ούτε στις ενστάσεις των αιτητών γι' αυτά, περιεχόταν οποιοδήποτε στοιχείο ή πληροφορία. Οι αιτητές περιορίστηκαν στο γενικό πως οι φορολογίες δεν ήταν σύμφωνες με τις δηλώσεις που είχαν αποστείλει οι ελεγκτές τους.

Με εξαίρεση το ειδικό θέμα της διεκδίκησης κεφαλαιουχικών εκπτώσεων, η παράλειψη ανταπόκρισης στην πρόσκληση για προσκόμιση στοιχείων, και για παροχή πληροφοριών και διευκρινίσεων, αποτέλεσε και την αιτιολογική βάση της προσβαλλόμενης απόφασης. Οι αιτητές δεν αναφέρθηκαν στις κατά νόμο επιπτώσεις από την παράλειψη τεκμηρίωσης των διεκδικήσεών τους αλλά προσπάθησαν να πληρώσουν το κενό από τη μη ανταπόκρισή τους με ισχυρισμούς στη γραπτή τους αγόρευση. Και με επίκληση επιστολής των λογιστών τους προς τον Έφορο ημερομηνίας 25 Απρι-
40

λίου 1996, μεταγενέστερης δηλαδή της λήψης της προσβαλλόμενης απόφασης, ακόμα και της καταχώρισης της προσφυγής. Και πρόσθεσαν το γενικό ισχυρισμό πως δικαιολογείται επέμβαση στην “υποκειμενική κρίση των γεγονότων από τη διοίκηση” με βάση τη νομολογία ως προς τις περιπτώσεις στις οποίες διαπιστώνεται πλάνη περί τα πράγματα ή το νόμο ή υπέρβαση των ακραίων ορίων της “δικαιοδοσίας” της. 5

Οι καθ’ ων η αίτηση επικέντρωσαν την επιχειρηματολογία τους στην έλλειψη αποδεικτικών στοιχείων και στην παράλειψη των αιτητών να ανταποκριθούν στην πρόσκληση του Εφόρου. Επικαλέστηκαν συναφώς τη νομολογία του Ανωτάτου Δικαστηρίου πάνω στο θέμα, με ειδική αναφορά σε αποσπάσματα από τις υποθέσεις *Ιωάννης Σκαρπάρης v. Δημοκρατίας* (1990) 3 Α.Α.Δ. 1004, *Ζαχαροπλαστικές Επιχειρήσεις “Οκάπι” Ατδ v. Δημοκρατίας* (1990) 3 Α.Α.Δ. 2312, [βλ. και την απόφαση της Ολομέλειας *Ζαχαροπλαστικές Επιχειρήσεις “ΟΚΑΠΠ” Ατδ v. Δημοκρατίας* (1995) 3 Α.Α.Δ. 48] και *Φάνος Ιωνίδης v. Δημοκρατίας* (1996) 4 Α.Α.Δ. 116. 10 15

Η πρώτη αμφισβήτηση των αιτητών σχετίζεται με τις διεκδικήσεις τους για ενοίκια, για έξοδα αυτοκινήτου και για προμήθεια που δήλωσαν ότι κατέβαλαν. Η αναπάντητη πρόσκληση του Εφόρου για πληροφορίες και στοιχεία, περιλαμβάνει τα πιο κάτω: Ως προς τα ενοίκια, ζητήθηκε το όνομα του προσώπου που τα εισέπραττε, η διεύθυνση και ο αριθμός της ταυτότητάς του. Ως προς τα έξοδα αυτοκινήτου, ζητήθηκε εξήγηση γιατί υπάρχουν “τη στιγμή που η εταιρεία δεν έχει καθόλου αυτοκίνητα”. Ως προς την προμήθεια, ζητήθηκε το όνομα του προσώπου στο οποίο πληρώθηκε. Ο Έφορος δεν τα επέτρεψε “γιατί δεν δόθηκαν οποιαδήποτε αποδεικτικά στοιχεία”, όπως είχε ζητήσει. 20 25 30

Η δεύτερη αμφισβήτηση αφορά σε “καταθέσεις και πληρωμές για λογαριασμό της εταιρείας” από σύμβουλό της, οι οποίες εξειδικεύονται στην επιστολή ημερομηνίας 28 Μαρτίου 1995. Ο Έφορος ζήτησε, και οι αιτητές δεν ανταποκρίθηκαν, πλήρη ανάλυση και προσκόμιση όλων των αποδεικτικών στοιχείων “δίνοντας ακόμη και την προέλευσή τους”. Επειδή “κανένα στοιχείο δεν προσκομίστηκε για την προέλευση των πιο πάνω καταθέσεων”, ο Έφορος τις θεώρησε ως “εισοδήματα της εταιρείας από άγνωστες πηγές”. 35 40

Η τρίτη αμφισβήτηση αφορούσε σε “έξοδα διαχείρισης από την O. Demetriades and Co Ltd”, σε σχέση με τα οποία δεν δόθηκαν δι-

5 ευκρινίσεις ως προς τον τρόπο υπολογισμού τους. Ο Έφορος θεώρησε πως “δεν είναι αντιπροσωπευτικά των υπηρεσιών που προσφέρονται από την μια εταιρεία στην άλλη”. Γι’ αυτό και τα περιόρισε σε ποσά τα οποία, κατά την κρίση του, “αντιπροσωπεύουν την αξία των υπηρεσιών που προσφέρθηκαν”.

10 Η τελευταία αμφισβήτηση άπτεται της απόρριψης της διεκδίκησης για κεφαλαιουχικές εκπτώσεις για ακίνητα από τα οποία οι αιτητές εισέπρατταν ενοίκια. Τα ακίνητα δεν ήταν εγγεγραμμένα ως ιδιοκτησία των αιτητών αλλά αυτό, όπως εισηγούνται, δεν έχει σημασία. Φορολογούνται για τα ενοίκια που εισέπρατταν από αυτά και ήταν στην ουσία οι ιδιοκτήτες τους αφού τους είχαν “δωρηθεί” από το σύμβουλό τους κ. Δημητριάδη. Όπως αναφέρουν στην αγόρευσή τους, η παράλειψη εγγραφής οφειλόταν στο ψηλό κόστος
 15 “των μεταβιβαστικών” και ο ίδιος ο Έφορος, μόλις το 1994 με σχετική εγκύκλιο κάλεσε “γενικά τις εταιρείες όπως μέχρι την 31.12.94 προχωρήσουν με εγγραφή των ακινήτων των επ’ ονόματί των”. Δεν υπήρχε στο φάκελο τέτοια εγκύκλιος και επανάνοιξα την υπόθεση για περαιτέρω διερεύνηση. Διαπιστώθηκε πως η μόνη σχετική εγκύκλιος που εκδόθηκε, η υπ’ αριθμόν 1994/16 της 10 Νοεμβρίου 1994, καλούσε το φοροθετικό προσωπικό να μὴ θεωρεί “ότι
 20 υπάρχει δωρεά όταν κάποιος πρόσωπο εκφράζει με οποιοδήποτε τρόπο τη βούλησή του να δωρίσει ακίνητη περιουσία προτού η εν λόγω περιουσία μεταβιβαστεί και εγγραφεί στο όνομα του δωρεοδόχου με βάση το Νόμο περί Ακινήτου Ιδιοκτησίας (Διακατοχή, Εγγραφή και Εκτίμηση) Κεφ. 224, όπως έχει τροποποιηθεί”. Και αυτό, με βάση την υπόθεση *Loizou and Another v. Republic* (1987) 3 C.L.R. 1402 σύμφωνα με την οποία, όπως αναφέρεται στην εγκύκλιο, “η πράξη της δωρεάς ακίνητης ιδιοκτησίας, τότε
 25 μόνο θεωρείται ότι ολοκληρώνεται, όταν η ακίνητη περιουσία μεταβιβαστεί και εγγραφεί στο όνομα του δωρεοδόχου”.

35 Οι καθ’ ων η αίτηση εισηγήθηκαν πως η απόφαση του Εφόρου, ήταν ορθή ως συνάδουσα προς τις ρητές διατάξεις του άρθρου 12(1) των περι Φορολογίας Εισοδήματος Νόμων 1961 - 1991 σύμφωνα με το οποίο, όπως σημειώνουν στην αγόρευσή τους, “κεφαλαιουχικές εκπτώσεις παραχωρούνται μόνο σε στοιχεία πάγιου ενεργητικού που ανήκουν στο πρόσωπο που ασκεί την επιχείρηση”.

40 Δεν διαπιστώνω λόγο ακυρότητας της προσβαλλόμενης απόφασης. Ούτε η αγόρευση των αιτητών ούτε η επιστολή που απέστειλαν εκκρεμούσας της προσφυγής μπορούσε να αναστρέψει τη πορεία που τροchioδρόμησε η αγνόηση της πρόσκλησης του Εφό-

ρου για παροχή στοιχείων και πληροφοριών. Είναι πάγια νομολογημένο πως αποτελεί ευθύνη του φορολογούμενου η τεκμηρίωση των διεκδικήσεών του και εδώ οι αιτητές παρέλειψαν να προσκομίσουν ακόμα και τα στοιχειωδέστερα. Η θεώρηση των καταθέσεων του συμβούλου ως εισοδήματος των αιτητών και η απόρριψη των ενοικίων, των εξόδων αυτοκινήτου, της προμήθειας και των εξόδων διαχείρισης, ήταν εύλογα επιτρεπτή. Όπως εύλογα επιτρεπτή ήταν και η χρησιμοποίηση της κρίσης του Εφόρου ως προς τα τελευταία. Θέμα, πρέπει να παρεμβάλω, για το οποίο δεν προωθήθηκε κάποιο ειδικό επιχείρημα. Ενόψει του άρθρου 12(1) του Νόμου, ορθά απορρίφθηκε και η διεκδίκηση για κεφαλαιουχικές εκπτώσεις, αφού τα ακίνητα στα οποία αφορούσαν, δεν ανήκαν στους αιτητές. Το γεγονός ότι οι αιτητές φορολογούνταν για τα ενοίκιά τους δεν μπορούσε να διαφοροποιήσει αυτή την πραγματικότητα, που εξέβαλλε την περίπτωση από το πλαίσιο του άρθρου 12(1) αφού αυτά, και κατά τις δηλώσεις τους άλλωστε, εισπράττονταν από αυτούς και αποτελούσαν δικό τους εισόδημα.

Η προσφυγή αποτυγχάνει και απορρίπτεται, με έξοδα σε βάρος των αιτητών. Η προσβαλλόμενη απόφαση επικυρώνεται. Τα έξοδα να υπολογιστούν από τον Πρωτοκολλητή για να εγκριθούν από το Δικαστήριο.

Η προσφυγή απορρίπτεται με έξοδα.